

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Pavlem Pražákem ve věci

žalobkyně: **Heureka Group a.s.**, IČO 07822774,
sídlem Karolinská 650/1, 186 00 Praha 8,
zastoupená advokátem JUDr. Vilémem Podešvou, LL.M.,
sídlem Na Pankráci 1683/127, 140 00 Praha 4,

proti
žalované: **Google LLC**, reg. č. 3582691,
sídlem Corporation Service Company, 251 Little Falls Drive, DE19808
Wilmington, Spojené státy americké,
zastoupená advokátem Mgr. Markem Vojáčkem,
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1,

o 394 857 000 Kč s příslušenstvím,

takto:

- I. Soud bere částečně zpět svou žádost o rozhodnutí o předběžných otázkách, podanou výrokem I usnesení zdejšího soudu ze dne 29. 9. 2021, č. j. 1Cm 22/2020-231, a to v rozsahu otázek č. 1) a č. 2), tedy v rozsahu otázek:
- 1) Musí být článek 21 odst. 1 Směrnice 2014/104 a obecné unijní zásady vykládány tak, že se Směrnice 2014/104, a zejména její článek 10, přímo či nepřímo použije na tento spor o náhradu veškeré škody způsobené porušením článku 102 SFEU, které bylo započato před datem platnosti Směrnice 2014/104 a ukončeno po uplynutí transpoziční lhůty k její implementaci, za situace, kdy i žaloba na náhradu škody byla podána po uplynutí transpoziční lhůty, anebo tak, že se článek 10 Směrnice 2014/104 použije pouze na část uvedeného jednání (a z toho plynoucí část škody), které se událo po datu platnosti Směrnice 2014/104, případně po datu uplynutí transpoziční lhůty?
 - 2) Vyžaduje smysl a účel Směrnice 2014/104 a/nebo článek 102 SFEU a zásada efektivity, aby byl článek 22 odst. 2 Směrnice 2014/104 vykládán tak, že „vnitrostátní předpisy přijaté podle článku 21, které nejsou uvedeny v [článku 22] odstavci 1“ jsou ta ustanovení vnitrostátních předpisů, kterými byl implementován článek 10 Směrnice 2014/104, jinými slovy, spadá článek 10 Směrnice 2014/104 a pravidla promlčení do prvního nebo do druhého odstavce článku 22 Směrnice 2014/104?
- II. Řízení se přerušuje do rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie o předběžných otázkách uvedených ve výroku I usnesení zdejšího soudu ze dne 29. 9. 2021, č. j. 1Cm 22/2020-231, pod čísly 3) a 4), tedy do rozhodnutí o otázkách:
- 3) Je v souladu s článkem 10 odst. 2 Směrnice 2014/104 a/nebo s článkem 102 SFEU a zásadou efektivity taková vnitrostátní právní úprava a její výklad, která „vědomost o tom, že byla způsobena škoda“ relevantní pro počátek běhu subjektivní promlčecí lhůty váže na vědomost poškozeného o „jednotlivých dílčích škodách“, které vznikají postupně v čase v průběhu trvajícího nebo pokračujícího protisoutěžního jednání (neboť judikatura vychází z předpokladu, že předmětný škodní nárok je ve svém celku dělitelný) a ve vztahu k nimž tak začínají běžet samostatné subjektivní promlčecí lhůty bez ohledu na vědomost poškozeného o škodě v celém jejím rozsahu způsobené celým porušením článku 102 SFEU, tedy taková vnitrostátní právní úprava a její výklad, která

umožňuje, aby běh promlčecí lhůty u nároku na náhradu škody způsobené protisoutěžním jednáním započal před okamžikem ukončení tohoto jednání spočívajícího v příznivějším umístění a zobrazování vlastního srovnávací cen v rozporu s článkem 102 SFEU?

- 4) Brání článek 10 odst. 2, 3 a 4 Směrnice 2014/104 a/nebo článek 102 SFEU a zásada efektivity, takové vnitrostátní právní úpravě, která stanoví, že subjektivní promlčecí lhůta, pokud jde o žaloby na náhradu škody, činí tři roky a začíná běžet ode dne, kdy se poškozený dozvěděl nebo mohl dozvědět o dílčí škodě a o tom, kdo je povinen k její náhradě, ale nezohledňuje (i) okamžik ukončení protiprávního jednání, (ii) vědomost poškozeného o tom, že jednání je porušením pravidel o hospodářské soutěži, a která současně (iii) nestaví ani nepřerušuje tuto tříletou promlčecí lhůtu po dobu řízení před Komisí, jehož předmětem je dosud neukončené porušování článku 102 SFEU, a (iv) neobsahuje pravidlo, že pozastavení běhu promlčecí lhůty skončí nejdříve jeden rok poté, co rozhodnutí o protiprávním jednání nabylo právní moci?

Odůvodnění

1. Usnesením ze dne 29. 9. 2021, č. j. 1Cm 22/2020-231, soud ve výroku I rozhodl v souladu s čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie o tom, že požádá Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „SDEU“) o rozhodnutí o předběžných otázkách, neboť jejich zodpovězení je nezbytné pro rozhodnutí sporu v této věci. Zároveň soud ve výroku II rozhodl i o přerušování řízení podle § 109 odst. 1 písm. d) o. s. ř.
2. K odvolání žalované Vrchní soud v Praze potvrdil předmětné usnesení ve výroku I, tj. pokud jde samotné položení předběžných otázek SDEU, a ohledně výroku II o přerušování řízení usnesení zdejšího soudu zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. V rámci svého právního názoru, který je pro soud prvního stupně závazný (§ 226 odst. 1 o. s. ř.), odvolací soud odkázal na nový rozsudek SDEU ve věci C-267/20 (Volvo AB a DAF Trucks NV) ze dne 22. 6. 2022, ve kterém byly některé z předložených předběžných otázek vyřešeny. S ohledem na tuto novou skutečnost pak odvolací soud uložil soudu prvního stupně, aby zvážil, zda jsou s ohledem na existenci zmiňovaného rozsudku skutečně dány důvody pro přerušování řízení dle § 109 odst. 1 písm. d) o. s. ř. či případně pro (byť i částečné) zpětvzetí žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce dle čl. 100 Jednacího řádu SDEU.
3. V původním usnesení o předložení předběžných otázek zdejší soud formuloval čtyři konkrétní otázky. Pokud jde o první dvě, ty se směřovaly k výkladu evropského práva, zejména pak pokud jde o možnost aplikace čl. 10 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/104/EU ze dne 26. 11. 2014 o určitých pravidlech upravujících žaloby o náhradu škody podle vnitrostátního práva v případě porušení právních předpisů členských států a Evropské unie o hospodářské soutěži (dále jen „směrnice“) na spor o náhradu veškeré škody způsobené porušením článku 102 Smlouvy o fungování Evropské unie, které bylo započato před datem platnosti Směrnice a ukončeno po uplynutí transpoziční lhůty směrnice.
4. SDEU ve shora zmíněném rozsudku vyložil, že článek 10 směrnice musí být vykládán v tom smyslu, že je hmotněprávním ustanovením ve smyslu čl. 22 odst. 1 této směrnice a že je *ratione temporis* použitelný na žalobu o náhradu škody, která se sice týká porušení práva hospodářské soutěže ukončeného před vstupem uvedené směrnice v platnost, avšak byla podána po nabytí účinnosti ustanovení, jimiž se tato směrnice provádí do vnitrostátního práva, jestliže promlčecí lhůta platná pro tuto žalobu podle starých pravidel neuplynula přede dnem uplynutí lhůty k provedení této směrnice. V nyní posuzovaném případě se žalobkyně domáhá náhrady škody za období počínající 1. 2. 2013. Ke proto zjevné, že ke dni 27. 12. 2016, kdy skončila transpoziční lhůta dle směrnice, nemohla uplynout čtyřletá promlčecí lhůta dle § 397 obč. zák. (pro část nároku za období do 31. 12. 2013), ani tříletá promlčecí doba dle 629 odst. 1 o. z. (pro část nároku za období od 1. 1. 2014). Se zřetelem k závěrům shora uvedeného rozsudku SDEU tedy nevzbuzuje

již žádných pochybností závěr o tom, že na celou uplatněnou škodu v tomto řízení je třeba aplikovat čl. 10 směrnice. Předmětem řízení je totiž škoda, která vznikla dle tvrzení žalobkyně porušením práva hospodářské soutěže, k němuž sice došlo částečně i před vstupem uvedené směrnice v platnost, avšak žaloba byla podána po nabytí účinnosti ustanovení, jimiž se tato směrnice provádí do vnitrostátního práva. Zároveň pak promlčecí lhůta platná pro tuto žalobu podle starých pravidel (podle obch. zák., resp. o. z.) neuplynula přede dnem uplynutí lhůty k provedení této směrnice.

5. S ohledem na vyřešení prvních dvou předběžných otázek soud tedy rozhodl výrokem I tohoto usnesení tak, že vzal podle čl. 100 Jednacího řádu SDEU svou žádost o jejich rozhodnutí SDEU částečně zpět.
6. Při úvaze, zda je třeba nadále vyčkat rozhodnutí SDEU o zbývajících dvou předběžných otázkách, soud vyšel z toho, že i po vydání shora uvedeného rozsudku ve věci C-267/20 (Volvo AB a DAF Trucks NV) zůstal nejasný výklad samotného ustanovení čl. 10 směrnice, které je třeba v této věci podle SDEU aplikovat. Konkrétně je nejasné, zda je v souladu s tímto článkem směrnice, resp. s článkem 102 SFEU a zásadou efektivity taková vnitrostátní právní úprava a její výklad, která „vědomost o tom, že byla způsobena škoda“ relevantní pro počátek běhu subjektivní promlčecí lhůty váže na vědomost poškozeného o „jednotlivých dílčích škodách“, které vznikají postupně v čase, tj. každý den trvání pokračujícího protisoutěžního jednání, neboť judikatura vychází z předpokladu, že předmětný škodní nárok je ve svém celku tímto způsobem dělitelný. Jinými slovy řečeno, zda je s evropským právem souladná vnitrostátní právní úprava a její výklad, která umožňuje, aby běh promlčecí lhůty u nároku na náhradu škody způsobené protisoutěžním jednáním (jako v tomto řízení) započal před okamžikem ukončení tohoto jednání spočívajícího v příznivějším umístění a zobrazování vlastního srovnávače cen v rozporu s článkem 102 SFEU.
7. Shora uvedený výkladový problém soud v rámci svého původního usnesení promítl do otázek č. 3) a 4) s tím, že žádost o odpověď na čtvrtou otázku byla podmíněna kladnou odpovědí na otázku třetí. K tomu soud pro vyloučení pochybností považuje za vhodné připomenout, že absenci některých požadavků čl. 10 směrnice ve vnitrostátním právním řádu není možné, podle názoru předkládajícího soudu, překlénout pouhým eurokonformním výkladem (blíže k tomu viz body 42 a násl. odůvodnění usnesení ze dne 29. 9. 2021, č. j. 1Cm 22/2020-231). Z tohoto důvodu je zodpovězení zbývajících dvou otázek pro rozhodnutí tohoto sporu zcela nezbytné.
8. V zbytku pak soud v rozsahu těchto otázek odkazuje na odůvodnění shora citovaného usnesení, kterým bylo o položení předběžných otázek rozhodnuto.
9. Výrokem II rozhodl soud o přerušení řízení podle § 109 odst. 1 písm. d) až do okamžiku rozhodnutí Soudního dvora v řízení o zbývajících předběžných otázkách.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím Městského soudu v Praze

V Praze dne 27. září 2022

Mgr. Pavel Pražák, v.r.
soudce